

РЕШЕНИЕ

№ 6201

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 09.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **12595** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. И. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 17, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1030-000674/23.09.2025 г., издадена от началник група в Сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) - П., с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на заповедта поради неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 4 и 5 АПК. Твърди, че действително на 07.09.2025 г. е управлявал процесното моторно превозно средство (МПС) с прекратена регистрация, което е установил от извършената проверка. Сочил, че застраховката е била подновена незабавно след проверката, като представя полица и разписка за платена премия, от които е видно, че застрахователната полица „Гражданска отговорност“ е сключена на 07.09.2025 г. с валидност от същата дата. Твърди още, че не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията и че не е създавал реална опасност за участниците в движението. Прави искане оспорената заповед да бъде отменена.

Ответникът – началник група в Сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи - П., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че на 07.09.2025 г. е установено управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради

липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“, което представлява нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и попада в хипотезата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, поради което са били налице основанията за прилагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 02.09.2025 г. регистрацията на лек автомобил „Ш. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] е била служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

На 07.09.2025 г. около 20:16 часа, в района на Автомагистрала „Т.“, 118 км, посока [населено място], служители на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – П. са извършили проверка, при която е установено, че К. И. Т. управлява процесния автомобил със служебно прекратена регистрация. За констатираното нарушение е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4474873/07.09.2025 г., в който е отразено, че регистрацията е прекратена на 02.09.2025 г. поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“, и деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП.

По делото са представени доказателства, че на 07.09.2025 г. е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за процесния автомобил, като е налице сертификат за застраховка с начало на покритието от същата дата, както и платежен документ за заплатена застрахователна премия.

На 09.09.2025 г. е издадена мотивирана резолюция № 25-1030-М000330/09.09.2025 г., с която административнонаказателното производство по съставения АУАН е прекратено на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), поради образувано досъдебно производство.

На 23.09.2025 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1030-000674/23.09.2025 г., с която е разпоредено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. В заповедта са възпроизведени фактическите констатации от АУАН относно управлението на 07.09.2025 г. при служебно прекратена регистрация.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 05.11.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По елото е приложена Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на Министерството на вътрешните работи. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от Закона за Министерството на вътрешните работи с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на Министерството на вътрешните работи, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР – П. със Заповед № 3173-3162/15.04.2022 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП.

Процесната заповед е издадена от Р. К. П. – началник група към ОДМВР – П., сектор „Пътна полиция“, който съгласно приложената по делото заповед е оправомощен да осъществява контролна дейност по ЗДвП и да издава заповеди за прилагане на ПАМ. Длъжността му попада в обхвата на посочената заповед за оправомощаване, поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП. В същата са посочени както правните, така и фактическите основания за издаването ѝ, включително конкретното нарушение, времето и мястото на извършването му, както и приложимата правна квалификация.

По отношение на административнопроизводствените правила съдът отчита, че заповедта е издадена въз основа на АУАН серия ГА № 4474873/07.09.2025 г., в който са отразени обстоятелствата относно управление на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация. Жалбоподателят е бил запознат с акта и е получил препис от него. Съдът обаче намира, че при издаване на заповедта административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК да изясни всички относими факти и обстоятелства от значение за случая към момента на постановяване на акта.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че още на 07.09.2025 г. е сключена и платена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, с което е отстранена причината за служебното прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Оспорената заповед обаче е издадена на 23.09.2025 г., без в нея да е извършена каквато и да е преценка относно актуалното състояние на регистрацията към тази дата и без да са изложени мотиви относно необходимостта от прилагане на мярката след отпадане на основанието за прекратяване на регистрацията. Липсата на такава преценка представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като административният орган е постановил акта въз основа единствено на констатации за минал момент, без да съобрази релевантните факти към момента на издаването му. Това препятства и ефективния съдебен контрол.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“ ЗДвП принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ се прилага на водач, който при управление на МПС е извършил нарушение по закона, за което е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС, като по б. „гг“ е предвиден максимален срок до 6 месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Самото нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП е управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В оспорената заповед органът е приел, че управлението на МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП се приравнява на управление на нерегистрирано МПС, поради което е приложил мярката.

Към момента на проверката на 07.09.2025 г. действително е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 02.09.2025 г., а управлението е установено на 07.09.2025 г. Но сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна „Гражданска отговорност“. При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред. В случая между 07.09.2025 г. и 23.09.2025 г. има времеви интервал от 16 дни, през който липсва обсъждане от органа дали регистрацията е възстановена и дали е налице необходимост преустановителна мярка чрез отнемане на СУМПС.

С оглед характера на принудителните административни мерки съдът приема, че органът е длъжен да съобрази релевантните факти към момента на издаване на заповедта и да мотивира защо мярката е необходима за постигане целите на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Когато причината, която прави участието на МПС в движението противоправно, е отстранена преди издаване на заповедта, прилагането на ПАМ с отнемане на СУМПС без оценка на актуалния риск и без мотиви защо мярката все още е нужна, води до несъответствие с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

Органът е възпроизвел констатациите от АУАН за минал момент, но не е установил и мотивирал съществува ли към 23.09.2025 г. продължаваща необходимост от ограничение на правото на управление. Това препятства съда да провери дали мярката е приложена като действително превантивна и преустановителна или фактически функционира като санкция, наложена със закъснение, което е несъвместимо с целите на ПАМ. Към момента на издаване на заповедта не е установено и не е мотивирано наличието на материалноправната необходимост от мярката с оглед целта на закона, при положение че самата причина за противоправността е отстранена и това е подкрепено с приложени документи.

В този смисъл доводите на жалбоподателя за несъразмерност и липса на реална опасност са относими и основателни, защото при отстранено основание за прекратяване на регистрацията, мярката „отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на безопасност и преустановяване на нарушение, а води до прекомерно ограничение на правата на водача.

При тези съображения съдът приема, че заповедта противоречи на целта на закона и е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон, доколкото административният орган не е съобразил релевантните към момента на издаване факти и не е мотивирал защо мярката е необходима и съразмерна след отпадане на причината за служебното прекратяване на регистрацията. Следователно оспорената заповед като незаконосъобразна следва ад бъде отменена.

Предвид изложеното и на основание чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1030-000674/23.09.2025 г., издадена от началник група към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П., сектор „Пътна полиция“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ: